

pokoju samo po odločbi, v resnici pa še vedno ne. Še lani ob takem času smo mu želeli še vrsto zdravih in srečnih let. Nenadna in prezgodnja smrt je usekala bridko rano v vrste slovenskih zgodovinarjev. Še posebej pa je ta rana bridka vsem, in teh je mnogo, ki smo se z njim srečevali po človeški strani in pri delu. Ta spomin bo živel pač vse do našega konca. Pravi spomenik, ki ne bo izginil, pa si je postavil sam z bogatimi rezultati svojega dela.

akad. dr. Bogo Grafenauer

Zveza zgodovinskih društev Slovenije,
Zgodovinski inštitut Milka Kosa
pri Znanstvenoraziskovalnem centru SAZU

Danes se Ločani poslednjič poslavljamo od Tebe, častnega občana občine Škofja Loka. Tisti, ki se rodi v Loki in v njej preživi vsaj del življenja, ostane vedno Ločan, četudi ga zanese življenjska pot v druge kraje in med druge ljudi. To si dokazal tudi Ti, saj si velik del svojega bogatega življenja posvetil Škofji Loki in njeni preteklosti. Precej več kakor polovico svojih znanstvenih del in razprav si posvetil prav svojemu rodnemu kraju.

Tako ima po Tvoji zaslugi to več kakor 1000 let staro mesto temeljito opisano svojo zgodovino in razvoj. Prav tako je neprecenljiv Tvoj delež pri ustanovitvi in delu Muzejskega društva, Loškega muzeja in Loških razgledov, ki letos praznujejo tridesetletnico izhajanja.

Tvoje delo se kaže tudi v tem, da je danes spoštovanje do lastne zgodovine in preteklosti v Škofji Loki prisotno ne samo med starejšimi, pač pa tudi med mlajšimi generacijami kot del tradicije.

Kljub temu, da Te je življenjska pot vodila po svetu, si se vedno rad vračal v rodni kraj, kjer si imel mnogo dobrih prijateljev, sodelavcev in somišljenikov. Še vedno si aktivno sodeloval ali svetoval, kaj je potrebno še postoriti, kateri del preteklosti še osvetliti, saj preteklost vedno kaže tudi pot naprej. Močno bomo pogrešali Tvoje znanje in izkušnje, ki si si jih nabral v 59 letih aktivnega službovanja, saj si se upokojil šele leta 1982.

Pogrešali bomo Tvojo humanost, odkritost, resnicoljubnost in požrtvovalnost. Ostaja Tvoje delo, ki ga spoštujemo in cenimo. To delo bomo nadaljevali, saj je pustilo korenine, ki se ne dajo posekati in zanikati.

V imenu Skupščine občine Škofja Loka in družbenopolitičnih organizacij občine Škofja Loka izrekam Tvojim najbližjim iskreno in globoko sožalje, Tebi pa želim miren počitek v slovenski zemlji.

mag. Matjaž Čepin

Skupščina občine Škofja Loka

Bridko je slovo od starega, zvestega, plemenitega prijatelja. Nad 70 let sva s Pavletom drugovala, prijateljevala in sodelovala. Le tu in tam so zunanje okoliščine nanesele, da dalj časa nisva imela stikov. Zdaj naju smrt ločuje — Pavle odhaja, ostajajo le njegova dela in spomini na neštete dogodke in doživljaje, vesele in žalostne.

Živ spomin sega v čase ob koncu prve svetovne vojne, ko smo končavali višje razrede gimnazije. Konec vojne je prinesel sprostitev, odprl nam je svet,

Pavle je zaživel v vsej mladostni življenjski moči, našel je pot v planinstvo, v gore. Ob počitnicah so se vrstili začetni izleti na Stol, na Triglav, kar se je nato nadaljevalo v obiske vrhov vseh naših Alp in v plezalne ture po Severni triglavski steni v družbi tedanjih alpinističnih prvakov Jože Čopa in Mihe-Potočnika. V hoji je bil neprekosljiv, iz Loke je peš prišel na Ratitovec prej kakor navaden planinec s podnožja. Ostale dneve počitnic je ure in ure preedel pri vajah na klavirju. Kot študent v Ljubljani je večer za večerom igral klavir v kavarni Emona, da se je sam preživiljal. Da je v kavarniškem vzdušju ohranil bistro glavo, za alpinizem pa lahke noge, več let ni pokusil kaplje alkohola. Kljub nočni zaposlitvi ni zamudil niti ure predavanj in je bil s študijem vselej na tekočem. V prostih dnevih in ob počitnicah je v loškem prosvetnem društvu vodil orkester in pevski zbor. Mladostna vnema in nenavadna vztrajnost je bila njegova značajska odlika, ki mu je omogočila, da je dosegel zastavljene življenjske cilje. Po diplomu, ki jo je pridobil v rednem času, se je lotil svojega prvega zgodovinskega proučevanja o naselitvi Selške doline za doktorsko disertacijo. Pregledal je vse dosegljive arhivske vire, obiskal nešteto kmetij in v razgovorih z domačini ugotavljal priimke, posestne razmere, poljsko razdelitev in drugo, kar pojasnjuje izvor prebivalstva. Raziskovalno delo, kakršno je kot študent začel, je nadaljeval in opravljal vse življenje. Plodovi takšnega dela so številne zgodovinske razprave in knjige, med njimi edinstvena knjiga Škofja Loka in loško gospostvo, ki je izšla za tisočletnico Škofje Loke. Pavletovi značilni lastnosti sta silna delavnost in velika skromnost. Ko mu je predsednik SO Škofja Loka preskrbel sredstva, da je mogel pregledati listine o fevdalni Loki v Münchenskih arhivih, je delal v arhivu neprestano od jutra do večera in to ob kosu kruha, ki ga je prinesel v žepu. Tako je v najkrajšem času ob najmanjših stroških nabral toliko gradiva, da je prinesel s seboj okoli 4000 posnetkov listin na ozkem filmu. O njegovi izredni delavnosti priča tudi dejstvo, da je šel v pokoj šele po 59 letih priznanega službovanja in je še v pokoju doma opravljal zaključna dela pri ureditvi besedila za tri knjige o topografiji jugoslovanske Štajerske in Koroške.

Lepi so spomini na Pavletovo srečno življenje v Celju, kjer je začel z delom na gimnaziji, kjer se je oženil in sta se mu rodila sin in hči, kamor se je po vojni srečno vrnila družina. Iz Ljubljane se je v Celje rad vračal, da je v družbi nekdanjih svojih učencev praznoval obletnice njihovih matur. Srečen čas je doživel pred nekaj leti, ko se mu je iz Nemčije vrnila hči Marija z možem in tremi vnuki. Te je že prej vsake počitnice poučeval v slovenščini in zgodovini, da so ob vrnitvi brez težav prešli v slovensko šolo.

Številni so spomini na Pavletovo delo v Muzejskem društvu v Škofji Loki od dneva v l. 1936, ko je sprejel funkcijo predsednika in jo opravljal 38 let, vodil redne mesečne seje in občne zборе in bil aktivni član uredniškega odbora Loških razgledov.

Prijetni so spomini na dneve, ko je slovesno sprejemal priznanja za svoje delo: v Škofji Loki ob enem prvih občinskih praznikov veliko plaketo, proglasitev za častnega občana loške občine in za častnega člana Muzejskega društva, v Ljubljani nagrado iz Kidričevega sklada, visoki red dela z rdečo zastavo, proglasitev za zaslužnega člana Zgodovinskega društva, za častnega člana Arhivskega in Geografskega društva Slovenije.

K prijatnim spominom štejem tudi sestanke naše štiriperesne deteljice, h kateri sta poleg Pavleta in mene spadala še Valter Bohinec in Roman Sav-

nik. Bili smo prijatelji še iz študentovskih časov. Skozi 60 let smo imeli medsebojne stike, mnogo del smo skupaj opravili, mnogokrat smo se sestajali, reševali strokovne in javne zadeve, svoje doživljaje in stresali razne šale, posebno Pavle se je rad ponorčeval, a vedno na svoj, ne na tuj račun. V enem mesecu je zdaj naša deteljica osemdesetletnikov zgubila dva lista — za najstarejšim Bohincem zdaj odletuje najmlajši Pavle Blaznik.

Kakor ima na svetu vsaka stvar sončno in senčno stran, tako ima tudi Pavletovo življenje poleg srečnih časov tudi črne čase nesreče. Hudo ga je prizadela nemška okupacija Celja. Pred Nemci se je umaknil in prebil nekaj časa v Ljubljani, kjer je dobil skromno plačano honorarno zaposlitev na 1. gimnaziji, nekaj let pa v Tijesnu v Dalmaciji, od koder je rodbina njegove žene, Nemci so mu v Celju zaplenili vso opremo s knjižnico in vsem gradivom, zbranim za zgodovino fevdalne Loke, da je moral po vojni vse podatke na novo zbrati, za kar se je mudilo, ker se je bližala tisočletnica Loke, ko je potem knjiga izšla.

Najhujši udarec je Pavleta zadel 1. 1954, ko je delal v Münchnu in je dobil brzojavno sporočilo, da se mu je v steni Mrzle gore nad Okrešljem smrtno ponesrečil sin Pavč, abiturient. Tega udarca ni nikoli prebolel, vendar ni klonil. Sam je nato plezal po isti smeri, da je videl, kje in kako se je nesreča zgodila. Neopazno, možato je nosil bridko bol v srcu in vestno opravljal svoje delo kakor prej.

Tudi sam je doživel hudo nesrečo, ko ga je pred 4 leti na cesti podrl tovornjak in je dobil nevarno poškodbo lobanje. Njegova velika življenjska moč je to premagala. Žal pa ga je pred tremi tedni zadel drugačen udarec, ki mu tudi močna narava ni bila kos, in ga odvezal družini, njegovemu delu in nam tovarišem in prijateljem. Vedno nam bo ostal v spominu kot vzor odličnega kulturnega delavca in plemenitega človeka.

prof. France Planina

najbližji življenjski prijatelj
in sooblikovalec muzejske dejavnosti
med škofjeloškimi rojaki

Ni še preteklo leto dni, ko smo v krogu članstva Muzejskega društva v Škofji Loki prisrčno proslavljali osemdesetletni življenjski jubilej našega dr. Pavleta Blaznika. V zadnjih tednih pa smo vsi loški muzejski ljubitelji s strahom pričakovali razplet njegove nenadne težke obolevnosti. Danes ta dan z bolečino v srcih spremljamo svojega dragega tovariša na zadnji poti. Za njim pa ostaja med nami spomin na loškega rojaka, na njegovo delo v Muzejskem društvu, na njegovo življenjsko in delovno povezanost z njegovo Loko.

Svojo pripadnost Loki je Pavle Blaznik že v svojih mladih letih črpal iz svojega domačega obrtniškega okolja, vezanega na staro cehovsko obrtniško tradicijo, in iz širšega loškega mestnega okolja z obilico pričevanj iz daljne, bogate zgodovinske preteklosti. In vse to ga je brez dvoma navajalo k študiju zgodovine, sam študij zgodovine in spoznanje njegovih virov pa ga je znova usmerjalo v pretekla obdobja svojega rojstnega kraja.

Zato ni čuda, da je po obrtniški razstavi leta 1936, ki je med drugim predstavila cehovsko preteklost Loke, ceh škofjeloških profesorjev sprožil akcijo